

Sökaren

Han köpte en ny kamera, en liten systemkamera betydligt lättare att ha med sig på promenaderna än hans stora tunga och många år gamla kamera, som nu inte kommit till användning på några år. Båda hans systrar hade hund som fick dem att gå ut flera gånger om dagen. Själv hade han den lilla nya kameran.

Han letade efter något.

De första dagarna var han försiktig och gick inte nära. Sedan blev han djärvare. En ung kvinna tillsammans med en äldre man på en bänk. Var det hennes pappa? Eller var det en älskare? Han stod lite på avstånd lutad mot ett träd och tog bilden. Flera stycken tog han. Gick vidare.

En äldre kvinna rastade en raggig hund i parken. Hon satte sig på en bänk, och hunden slog sig ner framför henne, lade huvudet i hennes knä. Hon pratade med den. De såg varandra i ögonen. Vad fanns det där mellan dem? Han tog bilder.

I början tyckte han att det var pinsamt att fotografera människor utan att be om lov. Hade han egentligen rätt att göra det? I vissa fall kändes det tillåtet, som när han fotograferade snöskottare på ett tak. En hemlös liggande på en bänk utanför kyrkan kändes mer närgånget, men mannen sov ju och märkte inte att han blev fotograferad. En gång fotograferade han en hemlös som satt på en kajkant och hade tagit av sig strumporna. Han hade långt grått hår och var klädd i urblekta jeans och en tjock sliten jacka. Jeansen hade han dragit upp så man såg de håriga benen. Nu tvättade han fötterna med omsorg, en fot i taget upplyft på kajen, gned och gnuggade, lät fingrarna glida mellan tårna, sköljde i vattnet nedanför. Bredvid mannen låg en påse från en livsmedelsaffär. Den hemlöse märkte inte att han blev fotograferad.

Mannen med kameran gick vidare. Han funderade över hur det var med annat än människor. Fanns det något där? Han fotograferade byggnader på nära och långt håll, kyrkan och träden runtomkring, de fula nybyggda bostadshusen som låg så tätt att solen knappt kunde leta sig ner mellan dem, de gamla båtarna förtöjda vid kajen. Han kunde vara ute i timmar. Han gick och gick och han pratade inte med någon.

När han kom hem laddade han över alla bilderna till sin dator och startade bildredigeringsprogrammet. Han hällde upp ett glas whisky åt sig och började arbeta.

Det blev sommar. Staden levde upp. Uteserveringarna var fulla av människor. Landet hade varit drabbat av en pandemi; flera restriktioner för att minska smittorisken hade gällt. Håll avstånd! Tvätta händerna för någon du älskar! Åk inte buss eller tunnelbana om du inte absolut måste! Staden hade varit full av uppmaningar av sådant slag. Max 8 får samlas, löd en annan. Polisen hade fullt sjå med att hindra folksamlingar.

En dag i mars den våren ordnades en stor demonstration mot restriktionerna. Mer än tusen personer samlades på Medborgarplatsen och polisen kunde inte hindra dem från att i klungor ta sig till Kungsträdgården.

Mannen med kameran gick inte dit. Han tyckte att de som demonstrerade var idioter, och i sitt stilla sinne kunde han inte låta bli att tänka: "Rätt åt dem om de blir sjuka!" Att demonstrera mot restriktioner som syftade till att rädda liv var inte bara idiotiskt, det var helt verklighetsfrånvänt och en skymf mot alla dem som förlorat närstående i pandemin. Djupt upprörande och sorgligt.

Men det blev sommar och pandemin var äntligen i schack genom vaccinationer i stor skala. Många hade siat om att det efteråt skulle komma en tid av typen "det glada tjugotalet". Människor skulle släppa loss, umgås hejdlöst mycket, gå på restaurang, dansa, picknicken i parken, stanna ute sent vackra sommarkvällar och ta ett dopp i fontänen på Sergels torg. Och så blev det. Suget efter att umgås och festa var starkt hos de flesta. Mannen med kameran var också glad åt den nyvunna friheten efter pandemins slut. Men eftersom han inte hade några vänner att umgås med var skillnaden inte så stor mot innan. Han gick på sina långa promenader med sin lilla fina kamera; den var hans mest älskade vän, hans förtrogna, hans husdjur... Han tröttnade aldrig på den.

Om kvällarna när han arbetade med redigering, beskar, skärpte och förstörde hittade han detaljer och aspekter han inte sett när han tog bilden. Han tittade länge på bilden av kvinnan med den raggiga hunden. Det mesta av parklandskapet runt omkring hade han skurit bort så koncentrationen låg på samspelet människa - hund. Han tyckte nästan att han såg något mellan kvinnans ansikte och hundens svarta nos och blanka mörka ögon. Som en laddning i luften mellan dem.

Länge hade han letat efter det där han tänkte fanns i motiven han fotograferade. Han insåg till slut att det ändå alltid måste handla om människor eller i varje fall om *en* människa. Byggnader, kyrkor, träd och natur var väl inte direkt döda ting - i varje fall inte

träd och annan växtlighet – men en förutsättning för att finna det han letade efter var ändå att någon människa var involverad.

Varje ansikte är en berättelse, sa han till sig själv. Han tog sig närmare sina motiv. Han skaffade ett zoomobjektiv för att omärkligt kunna fotografera människor på avstånd. Bildbiblioteket i datorn växte. På kvällen gick han igenom dagens skörd och läppjade på sin whisky.

Sommaren blev varm. Människor drogs till vattnet, bad- och båtlivet kom i gång. I Djurgårdsbrunnskanalen var trafiken tät, den ena fritidsbåten efter den andra kom förbi, långa utflyktsbåtar med turister, då och då en paddlare i kajak eller en standup-paddlare. Mannen med kameran var där, fotograferade båtfolket med zoomen. Särskilt förtjust blev han när det kom förbi en Petterssonbåt i välpolerad mahogny. Skepparen i vit vegamössa med guldfärgat emblem i fram var omgiven av vackra blondiner som såg ut som fotomodeller allihop. De skålade i champagne och styrde under gång- och cykelbron längst ut.

Andra dagar gick han till badplatsen med sin kamera och zoomen med i väskan. Unga vackra kvinnor i bikini fotograferade han gärna. När han på kvällen hemma gick igenom bilderna på datorn insåg han att han måste gå närmare ändå. Det gjorde han nästa dag. Han kom att särskilt intressera sig för den mjuka linjen över midjan och höfterna hos de unga kvinnorna. Den släta fina huden, bågen som bildades när kvinnan halvliggande på ena sidan i gräset vände sig mot sitt sällskap.

Så nu ligger han där i gräset på badplatsen och riktar zoomen mot de unga kvinnornas höftlinje. Han får flera bilder som han tror kan vara riktigt bra. Frågan är hur han ska beskära dem. Räcker det att se enbart just det partiet av kroppen eller ska han ta med något mer? Det får bli kvällens arbete hemma.

En dag är han oförsiktig. Han letar inte höftlinje den här gången nu utan riktar in sig på en ung kvinnas ansikte när hon vänder sig mot de två unga männen i hennes sällskap. Men han kommer för nära med zoomen eller kanske är det klicket från kameran som avslöjar honom. De två unga männen är raskt på fötter och närmar sig hotfullt.

”Vad fan håller du på med? Låt tjejen vara!”

Han hinner inte upp från marken med alla sina kameragrejer utan får ta emot några hårda sparkar där han ligger. Han kryper ihop och skyddar kameran och huvudet. De spottar på honom och försöker rycka åt sig hans kameraväska. Ett par vakter kommer springande och löser raskt upp bråket.

”Gör inte om det där!” säger en av männen hotfullt när de går tillbaka till den unga kvinnan. Vakterna hjälper mannen upp.

”Hur är det med dig? Kan du gå?”

Han svarar att han mår bra, borstar av sina kläder, skakar grässtrån ur håret och samlar ihop sina kameraprylar. När han går bort mot serveringen kastar han en blick över axeln mot de bikiniklädda unga kvinnorna. Nåja, jag fick i alla fall flera bra bilder, säger han för sig själv.

Han köper en kopp kaffe och slår sig ner på terrassen med utsikt över badplatsen. Vid bordet intill sitter en äldre kvinna och läser en bok. Hon tittar upp mot honom.

”Du fick visst en del dääng”, säger hon. ”Är du ok?”

”Ingen fara”, svarar han.

”Förresten, får jag fotografera dig? Det kanske är bäst att fråga innan.”

Hon ler och nickar. Han noterar att hon inte rättar till håret eller ordnar med sin jacka. Men hon lägger ifrån sig glasögon på bordet. Han tar bild på bild, rakt framifrån, lite från sidan, han går närmare, sätter sig på huk och tar bilder av hennes ansikte snett underifrån. När han är klar frågar han om hon har e-postadress. Han räcker över ett anteckningsblock där hon kan anteckna sin adress.

”Några blev säkert bra”, säger han och tackar henne. Hon återgår till sin bok

På kvällen hemma går han igenom sin skörd av bilder. Han laddar över dem i datorn och startar redigeringsprogrammet. De unga kvinnornas släta vackra kroppar lyfter han fram genom att ändra vitbalans, ljus och skuggor. Vackra höftlinjer har han fått flera fina bilder på. Men de bilder han blir sittande längst med den här kvällen är bilderna av kvinnan på terrassen.

Åren är fint tecknade i hennes ansikte med rynkor över panna och kinder och spåren av många skratt vid ögonen. Hon vänder blicken rakt mot kameran och nu när han redigerar gör han irisen i hennes blågrå ögon klarare och mjukar upp skuggan under ögonbrynen. Det här är ansiktet hos en människa som levat kanske sjuttio-åttio år på jorden. På en av bilderna ser man omslaget på den bok hon läser: en roman av Julian Barnes.

Det har hunnit bli sent på kvällen, och han väljer ut några av bilderna och skickar till henne. Hon svarar nästan omedelbart och tackar honom.

De bästa bilderna på kvinnan tejpas han upp på dörren till sitt arbetsrum. Där finns redan några bilder på kvinnan med den raggiga hunden, vackra unga kvinnor i bikini, både deras ansikten och linjen över höften. Han känner sig nöjd med sin dag trots att han är lite mörbultad. Han går och lägger sig. Det jag söker efter kanske inte finns just där jag har letat mest, tänker han. Men i morgon är en ny dag, det ska visst bli fint väder och jag ska gå ut med min lilla kamera igen.

Han har redan idéer om vad han ska försöka fånga i sökaren.